

hed, med hvilken man fremsætter dette Krav, maa man ogsaa erindre, hvilken overordentlig stor Betydning det har socialt. Det er ikke ligeegyldigt, om 10—15—20 mindre Driftsherrer bliver rendt over Ende, og man i Stedet for faar een stor. Det maa gøres, og det kan i de allerfleste Tilfælde gøres langsomt. Lad mig tilføje, at det glæder mig at se — jeg husker saamænd ikke, hvor det var i det Materiale, som vi har faaet i Anledning af Diskussionen her, men Gud ved, om det ikke var i Betænkningen —, at to Arbejdsgivere har netop med Hensyn til Løn og Arbejdstid stillet sig netop paa det Standpunkt, som jeg gør her.

Hvad jeg nu til Slut vil fremhæve, er dette — og her er jeg i Overensstemmelse med det Syn, som den højtærede Statsminister gjorde gældende i sin første Tale uden at sige det just paa den skarpe Maade, paa hvilken jeg vil fremsætte det —, at her foreligger i Virkeligheden to Opgaver. Her foreligger for det første den Opgave ad den ene eller den anden Vej eller helst baade ad den ene og den anden og den tredje Vej, ad alle de Veje, det kan gøres, hurtigst muligt at skaffe et Værn mod Krisen, skaffe et Skjold over os, gøre det muligt for os at blive staaende i denne Stilling, men for det andet samtidig dermed at tage Arbejdet op bagved den Stilling, som nu holdes, Arbejdet paa det længere Sigt, hvor det er nødvendigt, — nøjagtigt lige saa nødvendigt som i dette Øjeblik overfor den Krise, som vi ser repræsenteret gennem de 50 000 Mand. For hvor man faar Lyspunkterne fra, ved jeg ikke — jeg kan ikke se dem.

Jeg har i Aarevis haft mit ganske bestemte Syn paa Aarsagen til denne Tilstands Udvikling, som vi kalder en Krise her. Og det er selvfølgelig, at naar man søger at finde noget saadant ud, og naar man kommer til et Resultat, saa hejser man saamænd ikke straks Fanen og triumferer som den store Opdager, tværtimod, man er tvivlende, man søger og søger og bliver ved at søge og spørger sig selv: Er der ikke Fejl i det? Med Villie er disse Ting lagt frem for kompetente Domstole, de kompetenteste, man har, og de mener, det er rigtigt, og saa maa jeg have Lov til at tro paa, at det er rigtigt. Og hvis mit Grundsynspunkt er rigtigt, saa fremgaar den store Opgave — den, der ikke viser sig i sin fulde Størrelse i Øjeblikket, men som sniger sig paa, Land efter Land, Nation efter Nation, i 5 Aars Løb, i 10 Aars Løb — af det Forhold, at Europa isoleres. Det isoleres — andet behøves der slet ikke. Der

behøves ikke den allermindste Fjendtlighed af nogen Art, der behøves blot den simple Isolation. De Herrer ser det jo ogsaa i Manifestet. Kan De ikke læse Ængstelsen mellem Linierne? Kan De ikke se, hvem det i Virkeligheden er henvendt til? United States — dem er det henvendt til: Isoleres os for Himlens Skyld ikke, vær ikke med til dette, vi kvæles. Ja, vi kvæles, det er fuldkommen rigtigt, blot gaar det stille og roligt.

Det er denne Opgave, vi bagved det Kriseværn, som vi bygger op for det øjeblikkelige, maa tage op. Alt, hvad der hører under, hvad man med eet Ord kunde kalde for Erhvervenes Sanering: Fornyelse af Organisation, Fornyelse af Materiel kalder jeg ikke for andet end en Flyttedags-Historie, det er ganske simpelt nødvendigt, det hører med til Livet, det kan jo ikke ligge og raadne op og blive fuldt af Støv og Snavs i Krogene — alt det regner jeg slet ikke som hørende med til Opgaven, det er det daglige Liv.

Naar jeg saa spørger: Hvor er det saa, vi skal arbejde for at løse den store Opgave, der maa tages fat paa, samtidig med at man gør det andet, er der to Veje at gaa. Den ene Vej er at søge efter i vor Natur: Paa hvilke Punkter er det muligt at afvinde Naturen yderligere Værdier? Hvad vi løfter op deraf, faar vi jo, om jeg saa maa sige, til givendes, saa kommer det an paa at behandle det saaledes, at man faar noget ud af det. Det er Nr. 1. Det andet er at skabe nye Markeder for os overseisk, som skilte fra os politisk hænger sammen med os økonomisk, fordi de hænger sammen med os i deres nationale Følelse og i deres Kultur. Begge disse Ting skal jeg sige lidt om, men jeg vil gemme det til Finanslovbehandlingen, for den højtærede Formand ønsker jo, at det ikke trækker alt for længe ud i Aften.

Holdgaard: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at knytte nogle faa Bemærkninger til det Afsnit af Lovforslaget, som vedrører Landbruget. Jeg gør det, fordi jeg erkender, at Landbruget er ude i en Krise og ude for adskillige Vanskeligheder, og da forekommer det mig, at Landbruget paa en vis Maade har Krav paa, at vi ogsaa her fra Lovgivningsmagts Side søger i nogen Maade at hjælpe Landbruget gennem denne Krise. Nu er jeg fuldkommen enig med den højtærede Landbrugsminister i, at naar Landbruget er ude for en saadan Krise, er det ikke den første Valutapolitik's Skyld alene. Jeg indrømmer fuldt ud, at